

Fővárosi Ítéltábla,
mint másodfokú közösségi védjegybíróság
8.Pf.20.221/2010/5.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Bérczes Ügyvédi Iroda (...., ügyintéző: dr. Bérczes László ügyvéd) által képviselt felperes neve (...) felperesnek, a dr. Riebl Antal ügyvéd (....) által képviselt alperes neve (...) alperes ellen védjegybitorlás megállapítása és jogkövetkezményeinek alkalmazása iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2009. július 1. napján kelt, 1.P.20.920/2009/4. számú ítélete ellen az alperes 7. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 82.068 (Nyolcvankettőezer-hatvannyolc) forint másodfokú perköltséget.

Köteles az alperes az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 24.000 (Huszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket külön felhívásra az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú közösségi védjegybírósággént eljáró Fővárosi Bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes 2008. január 1. és 2008. december 16. között azzal a magatartásával, hogy 15 csomag „LACOSTE” megjelöléssel ellátott címkét gyártott, ruházati terméken elhelyezett, forgalomba hozatal céljából raktáron tartott, bitorolta a felperes ... lajstromszámú közösségi védjegyét és az alperest eltiltotta a további jogsértéstől. Feljogosította a felperest, hogy az alperes költségén jelentesse meg az ítélet jogsértést megállapító rendelkező részét a K... és N... című magazinokban egy-egy alkalommal, 1/2 oldal terjedelemben, fekete-fehér kivitelben. Kötelezte az alperest, hogy 30 napon belül a vonatkozó számlák csatolásával szolgáltatson adatot a bitorlással érintett címkék, illetve címkékkel ellátott ruházati termékek előállításában, forgalmazásában résztvevőkről. Valamint

kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 601.230 forint perköltséget.

A tényállásban megállapította, hogy a felperes a jogosultja a ... lajstromszámú „LACOSTE” közösségi szóvédjegynek, melynek oltalma többek között a Nizzai Megállapodás 25. áruosztályába tartozó termékekre terjed ki. 2008. december 16-án a Vám- és Pénzügyőrség Közép-magyarországi Regionális Nyomozóhivatala ellenőrzést tartott az alperes által üzemeltetett szám alatti varrodában. Ennek során jegyzőkönyv készült és bűnjeljegyzék került felvételre, ezeket az alperes aláírta. Az utóbbi szerint a helyszínen egyebek mellett szitanyomó gépet, szitákat, varrógépet, hímző gépet, ezekhez tartozó program kiegészítőket, programokat tartalmazó floppylemezeket, különböző márkajelzéssel ellátott ruházati termékeket, valamint 15 csomag „LACOSTE” címkét is lefoglaltak. A jegyzőkönyvben rögzítésre került, hogy a hímző gépeken, valamint a földön és az asztalokon különféle márkajelzéssel ellátott és még felcímkézésre váró ruházati termékek voltak találhatóak. A jelenlévő alperes alkalmazásában álló személyek elmondták, hogy kb. másfél éve dolgoznak már ott, ezen idő alatt ruházati termékekre különböző márkaneveket hímeztek. Az alperes elismerte, hogy a hímző-, varrógépek, valamint a ruházati termékek az ő tulajdonában állnak, a felcímkézett termékeket a Józsefvárosi piacon kívánta értékesíteni.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes 2008. január 1. és december 16. között bitorolta a perbeli védjegyet és kérte vele szemben jogkövetkezmények alkalmazását is. Az alperes a kereset elutasítását kérte és indítványozta, hogy a per tárgyalását a bíróság függessze fel a VPOP előtt szám alatt folyó büntető eljárás jogerős befejezéséig.

Az elsőfokú bíróság a Tanács közösségi védjegyekről szóló 207/2009 EK rendelete (a továbbiakban: Kvr.) 9. cikkének (1) bekezdés b) pontja, (2) bekezdésének a) és b) pontja, 14. cikkének (1) bekezdése, 102. cikkének (1) és (2) bekezdése, továbbá a védjegyek és a földrajzi árujelzők oltalmáról szóló 1997. évi XI. törvény (a továbbiakban: Vt.) 27. § (2) bekezdésének a), b) és d) pontjai alapján, a keresetet alaposnak találta.

Álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállás aggálytalanul megállapítható volt, a büntető eljárás pedig nem minősül olyan előkérdésnek, amely indokoltá tenné a tárgyalás felfüggesztését, ezért arra nem volt szükség.

A hiteles lajstromkivonatból igazoltnak találta, hogy a védjegy oltalom alatt áll a megadott áruosztályban és annak a felperes a jogosultja. A csatolt jegyzőkönyv és bűnjeljegyzék alapján megállapította, hogy az általa bérelt helyiségben az alperes varrodát üzemeltetett, az alkalmazásában álló személyek „LACOSTE” címkéket gyártottak, illetve helyeztek el ruházati termékeken, amiket az alperes a Józsefvárosi piacon kívánt értékesíteni. Kifejtette, hogy a védjegybitorlási perekben a törvényi tényállás megfogalmazásából következően a jogosult bizonyítási

kötelezettsége arra terjed ki, hogy a védjegyjogtalom fennáll, továbbá, hogy a tiltott használati cselekményeket az alperes megvalósította és e kötelezettségeinek a felperes a csatolt bizonyítékokkal eleget tett.

Az összetéveszthetőség körében az elsőfokú bíróság rámutatott, hogy a „LACOSTE” megjelöléssel ellátott, lefoglalt címkék összetéveszthetőek a „LACOSTE” szóvédjeggyel. Tekintve, hogy a címkék ruházati termékeken nyertek elhelyezést, így azt is megállapíthatónak találta, hogy az alperes gazdasági tevékenysége körében használt olyan megjelölést, amelyet a fogyasztók a védjeggyel összetéveszthetnek a megjelölés és a védjegy hasonlósága, valamint az érintett áruk azonossága miatt.

A védjegybitorlás megállapításán túl az elsőfokú bíróság az alperessel szemben alkalmazta a cselekmény súlyára figyelemmel nem eltúlzott jogkövetkezményeket is.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárta fel kellően és olyan megállapításokat tett, melyek még egy folyamatban lévő másik eljárásban kerülnek tisztázásra, ezért az ítélet megalapozatlan. Hangsúlyozta, hogy a büntető ügyben kerül tisztázásra, hogy az alperes maga gyártotta-e a márkajelzéseket, avagy kész címkéket varrt be az egyes ruházati termékekbe. Hivatkozott rá, hogy terheltként végig olyan vallomást tett, miszerint nem ő készítette a címkéket, ennek ellenére a közvetett bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság mégis igazoltnak látta a címkék gyártását. Sérelmezte, hogy az elsőfokú eljárásban nem került sor a személyes meghallgatására, és változatlanul kérte a per tárgyalásának a VPOP előtt folyó eljárás jogerős befejezéséig történő felfüggesztését a Pp. 152. §-ának (1) bekezdésére való hivatkozással. Továbbá eltúlzottnak találta a felperes által kért ügyvédi munkadíjat.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak helyes indokai alapján. Rámutatott, hogy a védjegybitorló objektív felelőssége a büntető ügytől függetlenül fennáll, tehát nincs szükség a döntés bevarására. Megjegyezte, hogy az alperes illegális varrodájában nem csak a perrel érintett, hanem más közismert védjegyekkel ellátott címkéket is varratott. Kitért rá, hogy az alperest semmi nem akadályozta meg abban, hogy az elsőfokú tárgyaláson megjelenjen és nyilatkozzon. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a perköltséget is, mivel azt a felperes megfelelő módon igazolta.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást kellő mértékben feltárta, abból helyes logika mentén haladva, a megfelelő jogszabályok alkalmazásával helytálló döntésre jutott, amivel az indokolásra is kiterjedően, a másodfokú bíróság egyetértett.

Kizárólag a fellebbezésben foglaltakra tekintettel a fellebbviteli bíróság a következőkre mutat rá.

Az elsőfokú bíróság az alperes által üzemeltett varrodában történt ellenőrzésről készült, csatolt nyomozati jegyzőkönyv és a foglalás során felvett bűnjeljegyzék alapján a Pp. 206. §-ának (1) és (2) bekezdése szerint a bizonyítékok okszerű mérlegelésével, az eljárási szabályok megsértése nélkül jutott arra a következtetésre, hogy az alperes megvalósította a felperes perbeli közösségi védjegyének a bitorlását.

Abban a kérdésben is megfelelő álláspontra helyezkedett, hogy a VPOP előtt számon megindult eljárásban hozandó döntés nem minősül olyan előkérdésnek, ami indokolná a védjegybitorlási per tárgyalásának a felfüggesztését. Az ilyen perekben követett következetes gyakorlat szerint a jogsértés megállapításához elégséges, ha a felperes hitelt érdemlően igazolja, hogy a védjegy oltalom alatt áll, annak ő a jogosultja, valamint hogy az alperes megvalósította a jogszabály szerinti törvényi tényállás valamelyikét. Az adott esetben a védjegy státusza és jogosultja nem volt vitatott, a bizonyítékok pedig alkalmasak voltak annak alátámasztására, hogy a sérelmezett magatartást az alperes megvalósította.

Alaptalanul érvelt azzal az alperes, hogy a tényállást majd a büntető ügy tárja fel, mivel a tények, körülmények aggálytalanul megállapítást nyertek a jelen védjegybitorlási perben. Emellett helyesen hangsúlyozta a felperes, hogy a védjegybitorlás objektív magatartás, ezért annak megvalósításánál nem kell, hogy az elkövetőt a szándékosság vagy akár a gondatlanság motiválja, ami pedig a büntető jogi felelősség megállapításához elengedhetetlen. Arra tekintettel is szükségtelen bevárni a büntető eljárás mikénti befejeződését, hogy a születendő döntés abban a kérdésben kötné csak a másik bíróságot, hogy az alperes valósította meg bűncselekményt vagy nem, ez pedig a jelen eljárásnak amúgy sem tárgya.

Annak az alperesi érvelésnek sem volt relevanciája, miszerint a büntető ügyben mindvégig azt vallotta, hogy a „LACOSTE” megjelöléssel ellátott címkéket ő nem gyártotta, mivel azt nem vitatta, hogy az ilyen címkével a nála dolgozó személyek a tulajdonában álló ruházati termékeket ellátták abból a célból, hogy később majd azokat az alperes a J... piacon eladja. Ezen hivatkozásnak akkor lehetett volna jelentősége, ha az alperes azt bizonyítja, hogy a címkéket a felperestől kapta vagy azok átadója olyan személy volt, aki rendelkezett a védjegyjogosulttól engedéllyel a védjegy használatára. Az alperes azonban ilyenre még csak nem is hivatkozott. Az alperes fellebbezésében azt is sérelmezte, hogy őt az elsőfokú eljárásban az eljárt bíróság nem hallgatta meg személyesen. E körben helytállóan érvelt a felperes azzal, hogy egyrészt az alperes nem volt attól elzárva, hogy a tárgyaláson megjelenjen, másrészt képviselőtéről a jelenlévő jogi képviselője megfelelően gondoskodott. Ezen túl a fellebbezésében az alperes csupán megismételte az ítélet meghozatala előtt már kifejtetteket, újabb előadást nem tett.

Ezért helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a jogsértést és a jogszabály adta keretek között, a cselekmény súlyával arányban állóan alkalmazta a jogkövetkezményeket.

Az alperes fellebbezésében sérelmezte a felperes részére megítélt perköltségen belül a megállapított ügyvédi munkadíjat, mivel azt eltúlzottnak találta. A fellebbviteli bíróság e körben sem látott alapot az elsőfokú bíróság döntésének a megváltoztatására. A felperes a tárgyaláson csatolta a megbízási szerződést, amiben az ügyvédi munkadíj 200 Euró mértékű óradíj lapul vételével 2400 Euró összegben lett maximálva. Csatolta továbbá a tevékenység részletezést, eszerint az ügy kapcsán 10,5 óra ügyvédi munkavégzés történt, ami 2100 Eurót jelent. Ez az ítélet meghozatalakor érvényes 276,3 forintos devizaárfolyam alapján 580.230 forintnak felel meg. Mérséklése pedig azért nem volt indokolt, mivel a tárgyalási jegyzőkönyv tanúsága szerint az alperes az ügyvédi munkadíjat nem vitatta, tehát az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a felperesnek járó perköltséget.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság nem látott alapot a határozat hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdésének alkalmazásával helybenhagyta.

A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az alperes a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperesnek a másodfokú eljárással felmerült költségét, ami a felperest képviselő ügyvéd munkadíját foglalja magában. Ennek megállapításánál a fellebbviteli bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-ának (1) bekezdése szerint járt el, figyelembe véve a fellebbezési tárgyaláson felperes által csatolt megbízási szerződést. Ebben a felperes jogi képviselőjével a másodfokú eljárásra vonatkozóan 300 Euró összegben állapodott meg, ami a 2010. május 12-én érvényes hivatalos devizaárfolyam alapján 82.068 forintnak felel meg.

A le nem rótt fellebbezési illeték utólagos megfizetéséről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2010. május 13.

. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Pullai Ágnes s.k.
előadó bíró

Dr. Békefiné dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
bírósági ügyintéző

